

ἀναρριγαίνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναρριαίνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ριγαίνω <ριγῶ.

Αἰμωδιῶ: Ἐπιδ.

Ἀνάρριαν ξανάρριαν | γὰ πάον ᾧ τῇ γαστρομένη,
γὰ φύου ᾧ γὺ χυλόπιτες | καὶ οὐ ξεροκοκκάλες.

Συνών. ἀναρριγιάζω 1, μουδιάζω.

ἀναρριγιάζω ἀμαρτ. ἀναρριμάζω Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ριγιάζω.

1) Ἀναρριγαίνω, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων.) 2) Μετβ.
προξενῶ ρίγος Πελοπν. (Βούρβουρ.): Μ' ἀναρριγιάσε
ἡ θέρμη.

ἀναρριγίδα ἡ, Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. ριγίδα.

Ρίγος, φρικιάσις. Συνών. ἀνατριχίλα.

ἀναρριγῶ (Ἑβδομαδ. Τύπ. 28 Ἰουλίου 1934).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ριγῶ.

Αἰσθάνομαι φρικιάσιν, φρικιῶ: Ἡ φωνὴ τῆς Πλυτῶς
βαρεῖα καὶ παράξηνη ἔκαμε τὸν Κοντονίκα ν' ἀναρριγήσῃ.
Συνών. ἀνατριχιάζω.

ἀνάρριμμα τό, Δ.Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Βλαστ.
(λ. ἀνάριμα) ἀνέρριμμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρίχνω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β
1322 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ς τ' ἀρχοντικά ἀναρρίμματα κ' εἰς
τῆς ἀντρεῖας τὸ νᾶττο».

1) Χώματα ἢ λιθάρια ριπτόμενα εἰς τι μέρος καὶ σχη-
ματίζοντα ἐπὶ χώσιν Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.: Αὐτὸ τὸ χωράφι
εἶναι ὅλο ἀναρρίμματα Κρήτ. 2) Αἱ κινήσεις καὶ αἱ γραμ-
μαὶ τοῦ σώματος, τὸ παράστημα ἐνθ' ἀν.: Τὸ παιδί αὐτὸ
μοιάζει τοῦ κυροῦ του ᾧ τ' ἀναρρίμματα Κρήτ. Αὐτὴ ἡ κωπελ-
λὶα ἔχει καλὰ ἀναρρίμματα αὐτόθ. Ἀρχόντισσας ἀνάρριμμα,
περπατησιὰ νεράιδας Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ.

ἀναρρίτσια ἡ, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) ἀναρρίτσα Κέρκ.
ἀνατοίρρια Θεσσ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρριτσιαίνω. Ἐν τῷ ἀναρρίτσα
ἀπώλεια οὐρανώσεως τοῦ τσ. Πβ. ἀναξωσά, δι' ὁ ἰδ.
ἀναξισιά. Τὸ ἀνατσίρρια κατὰ μετὰθ. γραμμάτων.

1) Ἡ ἐκ φόβου καὶ τρόμου ἢ πόνου φρικιάσις ἐνθ' ἀν.:
Τ' ἀκούω καὶ μὲ πιάνει ἀναρρίτσια Κέρκ. Πάψε, γιατί μὲ
πιάνει ἀναρρίτσα ποῦ τ' ἀκούω αὐτόθ. Μόρχιτι ἀνατοίρρια
Ζαγόρ. Συνών. ἀναγρίτσιασμα 1, ἀνατριχίασμα,
ἀνατριχίλα. 2) Ρίγος προηγούμενον τοῦ πυρετοῦ
Θεσσ. Κέρκ.: Βγάλ' του τῇ θέρμῃ του, τὸ κρὺ του, τὴν
ἀναρρίτσια του (ἐξ ἐπιδ.) Κέρκ. || Ἄσμ.

Ἀπιθρός μὲ δέρν' ἡ πύρρα | καὶ ἀπουπίσου ἡ ἀνατοίρρια
Θεσσ. Συνών. ἀναγρίτσιασμα 2, ἀναρρίτσιασμα.

ἀναρριτσιαζώ Κέρκ. Κρήτ. — ΚΘεοτόκ. ἐν Νουμᾷ
390,6 ἀνατοίρριαζω ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 7 ἀνατοίρριαζου
Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ριτσιαζώ ἡ ἐκ
τοῦ οὐς. ἀναρρίτσια.

1) Αἰσθάνομαι φρίκην, φρίττω Κέρκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.)
— ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἀν. ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν.: Τὸν εἶδα καὶ ἀναρρί-
τσιασ' ἀπὸ τὸ φόβον μου Κέρκ. Μιὰ στιγμὴ ὁ κόσμος ἐσώπασε
καὶ ἀναρρίτσιασαν ὅλοι ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Ἀνατοίρριαζον ὅταν
τοὺν ἀκούω γὰ μ' ἔφη τί ἔπαθι Ζαγόρ. Ἀνατοίρριασι τοῦ
κουρμί μ' αὐτόθ. || Ποιήμ.

Ἡ κρὺς φόβος παρευτὺς τὰ σωθικά του τρέχει,
ἀνατοίρριαζει ὁλόβολος, τὸ αἷμα του παγώνει

ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναγρίτσιαζώ 2, ἀναρρι-
τσιαίνω, ἀνατριχιάζω. 2) Ρικνοῦμαι Κρήτ.: Ἀρρώ-
στησέ μου τὸ μουλάρι, γιατί θωρῶ καὶ ἀναρριτσιαζει (ρικνοῦται
τὸ δέρμα του).

ἀναρριτσιαίνω Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) ἀναρριτσιαίνω
Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ριτσιαίνω.

Ἀναρριτσιαζώ 1, ὁ ἰδ.: Ἀναρριτσιαίνω ὅλος ποῦ
τ' ἀκούω Ἀργυραῖδ. Ἀναρριτσιαίνει τὸ κορμί μου αὐτόθ.
Ἀναρριτσιαίνω τὴν ποῦ τὸ λέω Κέρκ.

ἀναρρίτσιασμα τό, ἀμαρτ. ἀνατοίρριασμα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρριτσιαζώ.

Ρίγος παρουσιαζόμενον πρὸ τοῦ πυρετοῦ. Συνών.
ἀναγρίτσιασμα 2, ἀναρρίτσια 2.

ἀναρριτσιώνω ἀμαρτ. ἀναρριτσώνω Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ριτσιώνω.

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου ὡς αἱ τοῦ ἀκανθοχοίρου,
φρίσσω: Χριστὸς... οὐλα τὰ ἔγνη ἐκάλεσε καὶ τὸ σφαλάγγι
δὲν καλεῖ, γιατί βρομεῖ, γιατί... ἀναρριτσώνει, γιατί τὸν ἄν-
θρωπο ᾧ τὸ ποῖμα τοῦ θανάτου φέρνει (ἐξ ἐπιδ.) 2) Μετβ.
κάμνω τι οὐλον, ἐπὶ τριχῶν τῆς κεφαλῆς: Ἀναρριτσώνω
τὰ μαλλιά.

ἀναρρίχνω Ἡπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνερρίχνω
Κρήτ. ἀνερρίχτω Θήρ. νερρίχτω Πόντ. (Οἶν.) νερ-
ρέχτω Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) νερρίφτω Πόντ. (Νικόπ.)
Μέσ. ἀναρρίχνομαι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρρίπτω.

Α) Ἐνεργ. 1) Ρίπτω πρὸς τὰ ἐπάνω, ρίπτω ἔξω,
ἐν ἄλλω Ἡπ. — Λεξ. Πρω.: Νὰ πῶ τίπουτα, μ' ἀναρρίχν'
ἡ γῆ (ἐν εἶπω κακόν τι, ἡ γῆ δὲν θὰ μὲ δεχθῇ μετὰ θάνα-
τον. Συνήθως προκειμένου περὶ τῆς κακολογίας κατὰ
τῶν εὐεργετῶν, ἡ ὁποία θεωρεῖται μέγα ἀμάρτημα) Ἡπ.
Ἡ κόσμος γὰ τὸν θάφτον κ' ἡ γῆ γὰ τὸν ἀναρρίχνῃ! (γὰ
βρικολακιάσῃ!) αὐτόθ. Νὰ τὸν ἀναρρίξῃ ἡ γῆ! αὐτόθ. || Φρ.
Ἀναρρίχνω μοῖ (ψηλώνω πολύ, ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος.
Συνών. φρ. πετιῶ - ρίχνω μοῖ) Λεξ. Πρω. β) Ρίπτω τι
ἐπὶ τινος Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναρρίξέ μου τὸ σάλι ᾧ τὴν
πλάτη Λεξ. Πρω. Ἀναρρίξα λινάτσες ᾧ τοῖς λεμονεζῆς Λεξ.
Δημητρ. γ) Ρίπτω κάτω, καταρρίπτω Πόντ. (Ἀμισ.
Νικόπ. Οἶν.): Ἐνερρίξέ με Οἶν. Μὴ φοβᾶσαι, καὶ νερρίχτω σε
αὐτόθ. 2) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Θήρ.: Ἡ ζάχαρι θ' ἀνερ-
ρίξῃ αὐτοῦ ποῦ τὴν ἔχεις (κυρίως θὰ ἀπορροφήσῃ ὑγρασίαν).
Συνών. ἀναδίνω Β 5, ἀναδοτῶ 2, ἀναδωκιάζω,
ἀναπίνω 3. Πβ. καὶ ἀναξερῶ 2 β. 3) Κατανέμω
τι κατ' ἀναλογίαν, οἷον πρόστιμον, φόρον κττ., καταλο-
γίζω, ἐπιβάλλω Κρήτ.: Ἀδικα μ' ἀνερρίξανε γὰ πληρώσω
τόσες δραχμές.

Β) Μέσ. 1) Φέρομαι, ρίπτομαι ὀρμητικῶς Λεξ.
Δημητρ.: Σὰν τὴν εἶδε τὸ παιδί της, ἀναρρίχτηκε γὰ τὴν
ἀγκαλιάσῃ. 2) Σκιρτῶ Λεξ. Δημητρ.: Ἀναρρίχνητ' ἡ
καρδιά μου. 3) Ἀποκαλύπτομαι κοιμώμενος (οἶονεῖ
ρίπτομαι ἔξω ἀπὸ τὰ κλινοσκεπάσματα) Κρήτ.: Τὸ κωπέλλι
ἀναρρίχνηται τῇ νύχτα. 4) Ἀπογυμνοῦμαι πῶς, μένω
ἡμίγυμνος (οἶονεῖ ρίπτομαι ἔξω ἀπὸ τὰ ἐνδύματα) Κρήτ.:
Μὴν ἀναρρίχνησαι, μωρὲ παιδί μου, γιατί θὰ κρυώσῃς!

ἀναρριχτά ἐπίρρ. Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.
Λακων. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Ἄμφ.) ἀνάρριχτα
Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΣΜα-
τσούκ. Γλυκοχαράμ. 10 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναρριχτός.

1) Χαλαρῶς πως, ὄχι στεγανῶς *Λεξ. Δημητρ.*: Ἀνάρριχτα βάλε τὴ λινάτσα 'ς τὴ λεμονῆα γιὰ νὰ μὴ ξεπαγιάσῃ. *Συνών. ἀνάκουφα 1.* 2) Ἐπὶ τῶν ὤμων, συνήθως ἐπὶ ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον ρίπτει τις εἰς τοὺς ὤμους χωρὶς νὰ περάσῃ τὰς χεῖρας εἰς τὰς χειρίδας ἐνθ' ἄν.: *Μὲ τὸ δοχτοᾶ ἀναρριχτὰ Μάν. Πῆρε τὸ παλιό του ἀνάρριχτα κ' ἔφυγε Καλάβρυτ. Φορεῖ τὸ φόρεμα ἀναρριχτὰ Κύμ. Ἀναρριχτὰ ἔρριξε τὸ παλιό Λακων. Ρίχνου ἀνάρριχτα τοῦ 'πανουφόρ' Αἰτωλ. || Ποίημ.*

Καμαροβεργολυγερὴ καὶ γαῖτανοφρυδοῦσα, πῶχαις τὴ μπόλια ἀνάρριχτα καὶ τὰ μαλλιά μὲ τάξι ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναπεταρίζει 2.

ἀναρριχτός ἐπιθ. Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* ἀναρριχτὲς Σκῦρ. ἀναρρ'χτὸ τό, Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρίχνω.

1) Ὁ ἀμελῶς ἐρριμμένος καὶ οὐχὶ κατὰ τάξιν διευθετημένος Πελοπν. (Λακων.): Ἀναρριχτὲς πέτρες. β) Ἐπὶ ἐνδύματος, ὁ μὴ καλῶς φορούμενος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιρριπτόμενος χωρὶς νὰ περάσῃ τις τὰς χειρίδας Σκῦρ. — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.*: Βάλε τὸ παλιό σου ἀναρριχτὸ *Λεξ. Πρω. Ἀναρριχτὸ εἶχε τὸ μαντήλι 'ς τὸ κεφάλι της Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.*

Γιὰ δὲς τενα ὅπ' ἔρχεται, γιὰ δὲς ποῦ κατεβαίνει, τὸ μεντενέ τ' ἀναρριχτέ, τὴ ρούντα χτενισμένη (τενα = τονα, μεντενές = ἐπανωφόριον, ρούντα = ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς ἀφινόμενη κόμη) Σκῦρ. γ) Τὸ οὐδ. ἀναρρ'χτὸ οὐσ., κάλυμμα ἐπιρριπτόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Σκόπ. 2) Ἀνειμένος, καθειμένος, ἐπὶ κόμης *Λεξ. Δημητρ.*: Τὰ μαλλιά της ἀναρριχτὰ τῆς σκέπαζαν τοὺς ὤμους.

ἀναρρίχτρα ἡ, ἀμάρτ. ἀνερρίχτρα Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρίχνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 1,184.

Ὁ περὶ τὰς ἀγροτικὰς οἰκίας εὐρύς χωρὸς, εἰς ὃν ἀπορρίπτονται τὰ ἄχρηστα ἀντικείμενα.

ἀναρρόδι τό, Ἀντικύθ. Κρήτ. Κῶς ἀνερρόδι Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρόδιζω.

Φρύγανον ἀναπτόμενον εἰς τὸ στόμιον τοῦ φούρνου μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἄρτων, ἵνα διὰ τῆς φλογός του ἀποκτήσουν οἱ ἄρτοι ροδίνην ὄψιν *Κῶς Πάρ. Πβ. *ἀνάρροδο.*

ἀναρρόδιαστος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀνερρόδιαστος Πάρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροδίαστος <ροδιάζω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ ρόδιнос τὸ χρῶμα, ὠχρός. *Συνών. χλομός, ἀρρόδιστος.*

ἀναρροδίζω *Κῶς ἀνερροδίζω Πάρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ροδίζω.

Ἀνάπτων φρύγανα εἰς τὸ κύριον στόμιον τοῦ φούρνου ἢ εἰς πλάγιον μετὰ τὴν ἐναπόθεσιν τῶν ἄρτων πυρώων αὐτὸν διὰ νὰ ἀποκτήσουν οἱ ἄρτοι ρόδινον χρῶμα *Πάρ.*: Ἀνερροδίζω τὸ φούρνο. Καὶ ἀμτβ. πυροῦμαι, ἐπὶ τοῦ φούρνου ὡς ἀνωτέρω *Κῶς*: Ὁ φούρνος ἀναρροδίζει.

***ἀνάρροδο** τό, πληθ. ἀνάρρονα *Κάρπ.*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρόδιζω.

1) Οἱ ἄνθρακες τοῦ φούρνου καὶ ἡ θερμὴ τέφρα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν πύρωσίν του περισυλλέγονται εἰς ἓν μέρος αὐτοῦ διὰ νὰ εἰσαχθοῦν οἱ ἄρτοι (ὠνομάσθησαν οὕτω διότι συντελοῦν διὰ τῆς θερμότητος νὰ ἀποκτήσουν οἱ

ἄρτοι ροδίνην ὄψιν): *Κακόμοιρε, θὰ σὲ 'άλω νὰ καῖς 'ς τ' ἀνάρρονα τοῦ φούρνου! Πβ. ἀναρρόδι. 2) Ὁ τόπος ἐνθα περισυλλέγονται οἱ ἄνθρακες καὶ ἡ τέφρα.*

ἀναρροῦσα ἡ, Ἀστυπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύθηρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Προπ. (Κύζ.) Σάμ. Σκόπ. Σύμ. Χίος — ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 208 — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* ἀναρροῦχα Πελοπν. (Λακων.) ἀνερροῦσα Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Κύθν. Κύπρ. Μύκ. Νάξ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ. Τήλ. Χίος — ΚΠαλαμ. Δεκατετράστ. 100 — *Λεξ. Βλαστ. 312 ἀνερροῦσα Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. ἀναρρέσα ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 34 — Λεξ. Βλαστ. ἀνερρέσα Κρήτ. (Σητ.)*

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρρέουσα μετοχ. τοῦ ρ. ἀναρρέω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,243 καὶ ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 184. Τὸ ἀνερροῦσα καὶ παρὰ Σομ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ σ εἰς χ ἐν τῷ τύπῳ ἀναρροῦχια τῆς Λακων. πβ. τοὺς ὁμοίους αὐτόθ. τύπ. ἀνακατωσία - ἀνακατωχία, ρασσιὰ - ραχιά, ἴσια - ἴχια κτθ.

1) Ἡ ἀναρροή τῆς θαλάσσης, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομὴ τοῦ κύματος, εἰς μέρη δὲ βραχῶδη ἢ μετὰ ρόχθου κάθοδος τοῦ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν βράχων ἀνυψομένου κύματος καὶ ἡ δίνη ἢ παραγομένη ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν κυμάτων πρὸς ἄλληλα ἢ πρὸς βράχους ἐνθ' ἄν.: *Ἐχει - κάμνει ἀναρροῦσαν Σύμ. Ἀναρροῦσα τοῦ κυμάτου Λεξ. Δημητρ. Τώρα μὲ τ' φουρτούνα ἔχ' ἀναρροῦσα Σκόπ. Ἡ θάλασσα ἔδει ἀναρροῦσες Μεγίστ. Ἐπεσ' ἡ βάρκα μέσ' 'ς τὴν ἀνερροῦσα Ἀρτάκ. Πάνορμ. Τὸνε τραυίξετε ἢ -γ-ἀνερροῦσα τσαὶ μήτε φάνηγε Ἄνδρ. Τὸνε πῆρε ἡ ἀνερροῦσα αὐτόθ. Τὰ κύματα σκάζονσι 'ς τὸ γιγλό, δὲ λέπεις τί ἀναρροῦσα ποῦ 'ναι! Λακων. Συνών. ἀναρροῦφα 1. || Ποίημ.*

Καὶ καρφωμένος ξαγρυπνᾷ 'ς τὴν ἔρημη ἀμμουδιὰ

ὡς νὰ τοῦ γίνη ὁ ἀφροσυρμός τῆς ἀναρρέσας μνήμα

ΙΜαμμέλ. ἐνθ' ἄν. β) Μετων. ὁ ἐξαφανιζόμενος ἐν τῇ δίνη τῶν κυμάτων (ὡς δηλ. παρὰ βραχῶδη ἀκτὴν καταπίνεται οἶονε καὶ ἐξαφανίζεται πρὸς τὸν πυθμένα τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἐν δίνη) Θήρ.: Φρ. Ἀνερροῦσα ἡγίνηκε (ἐξηφανίσθη). Ἀνερροῦσα νὰ γενῆς! (ἀρά). 2) Νεράιδα τῆς θαλάσσης, γοργὼν Προπ. (Πάνορμ.) Ρόδ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: Στεγθαῖτες ἀναρροῦσες ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Καλῶς ἦρθες, ἀνάρρη ἀνερροῦσα!

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. γοργόνα. 3) Φάντασμα, ἐξωτικό ΑΠαπαδιαμ. Τὰ μετὰ θάνατ. 27: «Κ' ἔβγαζαν τῆς καθεμῆς καὶ τὸ παραγκώμι της, τὴν μίαν τὴν ὠνόμαζον ποδαροῦσαν, ... τὴν ἄλλην γυφτοκόνισμα, τὴν ἄλλην ἀναρροῦσα, τὴν ἄλλην μαυροτσούκαλο».

ἀναρροῦφα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ. ἀνερροῦφα Κρήτ. Νάξ. Νίσυρ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρροῦφω.

1) Ἀναρροῦσα 1, ὁ ἰδ., Κρήτ. Νάξ. Νίσυρ. 2) Παράλιον χάσμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται θαλάσσιον ὕδωρ Πελοπν. (Μάν.) Πβ. ἀναρροῦφι 2. 3) Σωλὴν ἀναρροφῶν ὕδωρ ἀπὸ τῆς θαλάσσης Σῦρ.

ἀνάρρουφα ἐπίρρ. *Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀνάρουφα).*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάρρουφος.

Διὰ μιᾶς ροφῆσεως, ἀπνευστί: Μόνο ἀνάρρουφα μπορεῖ νὰ πιῇ τὸ λάδι. *Συνών. ἀβγουλλᾶτο (ἰδ. ἀβγουλλᾶτος 1 γ), μονορροῦφι.*

ἀναρροῦφημα τό, Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 130 καὶ 137 ἀνερροῦφημα Κυδων. Λέσβ. ἄνερροῦφημα *Κῶς ἀναρροῦφισμα Κρήτ.*

